ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)

4 oktober 2024*

„Prejudiciële verwijzing – Prejudiciële spoedprocedure – Grenscontrole, asiel en immigratie – Richtlijn 2008/115/EG – Artikel 15, lid 2, onder b) – Bewaring van een derdelander met het oog op verwijdering – Richtlijn 2013/33/EU – Artikel 9 – Inbewaringstelling van een persoon die om internationale bescherming verzoekt – Verordening (EU) nr. 604/2013 – Artikel 28, lid 2 – Inbewaringstelling met het oog op overdracht – Onrechtmatigheid van de bewaring – Artikelen 6 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”

In zaak C-387/24 PPU [Bouskoura] [i],

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (Nederland) bij beslissing van 4 juni 2024, ingekomen bij het Hof op dezelfde dag, in de procedure

C

tegen

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

wijst

HET HOF (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: A. Arabadjiev (rapporteur), kamerpresident, T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin en I. Ziemele, rechters,

advocaat-generaal: A. Rantos,

griffier: A. Lamote, administrateur,

gezien de stukken en na de terechtzitting op 15 juli 2024,

gelet op de opmerkingen van:

– C, vertegenwoordigd door P. H. Hillen en R. M. Seth Paul, advocaten,

* Procestaal: Nederlands.

[i] Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

– de Nederlandse regering, vertegenwoordigd door M. K. Bulterman en A. Hanje als gemachtigden,

– de Europese Commissie, vertegenwoordigd door A. Baeckelmans, A. Katsimerou en F. van Schaik als gemachtigden,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 5 september 2024,

het navolgende

Arrest

1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 15, lid 2, derde alinea, onder b), van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008, L 348, blz. 98), van artikel 9, lid 3, tweede alinea, van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 96, met rectificatie in PB 2021, L 336, blz. 47) en van artikel 28, lid 4, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180, blz. 31; hierna: „Dublin III-verordening”), gelezen in het licht van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”).

2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een geding tussen C, een derdelander tegen wie een terugkeerprocedure is ingeleid, en de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nederland) (hierna: „staatssecretaris”) over de rechtmatigheid van twee opeenvolgende bewaringsmaatregelen die door de staatssecretaris zijn opgelegd.

Toepasselijke bepalingen

Unierecht

Richtlijn 2008/115

3 Overweging 9 van richtlijn 2008/115 bepaalt het volgende:

„Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus [(PB 2005, L 326, blz. 13)], mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.”

4 Artikel 2, lid 1, van die richtlijn bepaalt:

„Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen."

5 Artikel 15 van deze richtlijn luidt:

„1. Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien:

a) er risico op onderduiken bestaat, of

b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

De bewaring is zo kort mogelijk en duurt niet langer dan de voortvarend uitgevoerde voorbereiding van de verwijdering.

2. De inbewaringstelling wordt door een administratieve of rechterlijke autoriteit gelast.

De inbewaringstelling wordt schriftelijk gelast met opgave van de feitelijke en juridische gronden.

Indien de inbewaringstelling door een administratieve autoriteit is gelast:

a) voorzien de lidstaten erin dat een spoedige rechterlijke toetsing van de rechtmatigheid van de bewaring zo spoedig mogelijk na de aanvang ervan plaatsvindt;

b) of bieden de lidstaten de betrokken onderdaan van een derde land het recht voorziening te vragen bij het gerecht zodat de rechtmatigheid van de bewaring aan een spoedige rechterlijke toetsing wordt onderworpen, die zo spoedig mogelijk na het instellen van deze procedure tot een beslissing leidt. De lidstaten stellen de betrokken onderdaan van een derde land onmiddellijk van die mogelijkheid in kennis.

De betrokken onderdaan van een derde land wordt, als zijn bewaring niet rechtmatig is, onmiddellijk vrijgelaten.

3. In ieder geval wordt de inbewaringstelling met redelijke tussenpozen op verzoek van de onderdaan van een derde land of ambtshalve getoetst. In het geval van een lange periode van bewaring wordt de toetsing aan controle door een rechterlijke autoriteit onderworpen.

4. Indien blijkt dat er omwille van juridische of andere overwegingen geen redelijk vooruitzicht op verwijdering meer is, of dat de in lid 1 bedoelde omstandigheden zich niet meer voordoen, is de bewaring niet langer gerechtvaardigd en wordt de betrokkene onmiddellijk vrijgelaten.

5. De bewaring wordt gehandhaafd zolang de in lid 1 bedoelde omstandigheden zich voordoen en zij noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering te garanderen. Iedere lidstaat stelt een maximale bewaringsduur vast die niet meer dan zes maanden mag bedragen.

6. De lidstaten kunnen de in lid 5 bedoelde termijn overeenkomstig de nationale wetgeving slechts in beperkte mate en ten hoogste met nog eens twaalf maanden verlengen indien de verwijdering, alle redelijke inspanningen ten spijt, wellicht meer tijd zal vergen, omdat:

a) de betrokken onderdaan van een derde land niet meewerkt, of

b) de nodige documentatie uit derde landen op zich laat wachten."

Richtlijn 2013/33

6 Artikel 2, onder h), van richtlijn 2013/33 definieert „bewaring" als „het vasthouden van een verzoeker door een lidstaat op een bepaalde plaats, waar de betrokkene geen bewegingsvrijheid geniet".

7 Artikel 8, leden 1 en 3, van deze richtlijn bepaalt:

„1. De lidstaten houden een persoon niet in bewaring om de enkele reden dat hij een verzoeker is overeenkomstig richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning of intrekking van internationale bescherming [(PB 2013, L 180, blz. 60)].

2. In de gevallen waarin zulks nodig blijkt en op grond van een individuele beoordeling van elk geval, mogen de lidstaten een verzoeker in bewaring houden wanneer andere, minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

3. Een verzoeker mag alleen in bewaring worden gehouden:

a) om zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen of na te gaan;

b) om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de betrokkene niet in bewaring zou worden gehouden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker;

c) om in het kader van een procedure een beslissing te nemen over het recht van de verzoeker om het grondgebied te betreden;

d) indien hij ter voorbereiding van de terugkeer en/of ter uitvoering van het verwijderingsproces in bewaring wordt gehouden in het kader van een terugkeerprocedure uit hoofde van richtlijn [2008/115], en de betrokken lidstaat op basis van objectieve criteria, zoals het feit dat de betrokkene reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad, kan aantonen dat er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om internationale bescherming louter indient om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen;

e) wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen;

f) in overeenstemming met artikel 28 van [de Dublin III-verordening].

De redenen voor bewaring worden vastgelegd in het nationale recht".

8 Artikel 9, lid 3, van richtlijn 2013/33 luidt:

„Wanneer de bewaring wordt bevolen door een administratieve instantie, zorgen de lidstaten er ambtshalve of op verzoek van de verzoeker voor dat de rechtmatigheid van de bewaring door de rechter met spoed wordt getoetst. Indien de rechtmatigheid van de bewaring ambtshalve wordt getoetst, wordt het besluit daartoe zo spoedig mogelijk bij aanvang van de bewaring genomen. Indien de verzoeker om toetsing verzoekt, wordt het besluit tot toetsing van de rechtmatigheid zo spoedig mogelijk na de aanvang van de betrokken procedures genomen. Te dien einde stellen de lidstaten in hun nationale recht een termijn vast binnen welke de rechterlijke toetsing ambtshalve en/of de rechterlijke toetsing op verzoek van de verzoeker moet worden uitgevoerd.

Indien de toetsing ertoe leidt dat de bewaring als niet rechtmatig beoordeeld wordt, wordt de betrokken verzoeker onmiddellijk vrijgelaten."

Dublin III-verordening

9 Artikel 28, leden 2 tot en met 4, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

„2. Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

3. De bewaring duurt zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht uit hoofde van deze verordening is uitgevoerd.

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, duurt de termijn voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek niet langer dan één maand vanaf het tijdstip van indiening van het verzoek. De lidstaat die de procedure uit hoofde van deze verordening uitvoert, vraagt in dergelijke gevallen om een spoedig antwoord. Dit antwoord wordt gegeven binnen twee weken na ontvangst van het overname- of terugnameverzoek. Het zonder antwoord laten verstrijken van de termijn van twee weken staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen of terug te nemen en te voorzien in een passende aankomstregeling.

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, wordt de overdracht van de betrokkene van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zo spoedig uitgevoerd als praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen zes weken vanaf de impliciete of expliciete aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek door een andere lidstaat, dan wel vanaf het tijdstip waarop het beroep of het bezwaar niet langer opschortende werking heeft overeenkomstig artikel 27, lid 3.

Wanneer de verzoekende lidstaat zich niet houdt aan de termijnen voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek, of wanneer de overdracht niet binnen de in de derde alinea genoemde termijn van zes weken geschiedt, wordt de betrokkene niet langer in bewaring gehouden. De artikelen 21, 23, 24 en 29 blijven van overeenkomstige toepassing.

4. Op de voorwaarden voor de bewaring van personen en op de waarborgen die gelden voor in bewaring gehouden personen zijn, met het oog op het veilig stellen van de procedures voor overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, de artikelen 9, 10 en 11 van richtlijn [2013/33] van toepassing."

Nederlands recht

10 Artikel 59a, lid 1, van de Vreemdelingenwet 2000 van 23 november 2000 (Stb. 2000, 495; hierna: „Vw") bepaalt dat vreemdelingen op wie de Dublin III-verordening van toepassing is, met het oog op de overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van hun op het Nederlandse grondgebied ingediende verzoek om internationale bescherming, in bewaring kunnen worden gesteld met inachtneming van artikel 28 van die verordening.

11 Artikel 59, lid 1, aanhef en onder a, Vw bepaalt dat een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft door de staatssecretaris in bewaring kan worden gesteld met het oog op uitzetting uit het Nederlandse grondgebied, indien het belang van de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vordert.

12 Artikel 94, leden 1 en 6, Vw bepaalt:

„1. Uiterlijk op de achtentwintigste dag na de bekendmaking van een besluit tot oplegging van een vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in de artikelen 6, 6a, 58, 59, 59a en 59b, stelt Onze Minister de rechtbank hiervan in kennis, tenzij de vreemdeling voordien zelf beroep heeft ingesteld. Zodra de rechtbank de kennisgeving heeft ontvangen wordt de vreemdeling geacht beroep te hebben ingesteld tegen het besluit tot oplegging van een vrijheidsontnemende maatregel. Het beroep strekt tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

[...]

6. Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met deze wet dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen niet gerechtvaardigd is, verklaart zij het beroep gegrond. In dat geval beveelt de rechtbank de opheffing van de maatregel of een wijziging van de wijze van tenuitvoerlegging daarvan."

13 Artikel 96, leden 1 en 3, Vw luidt:

„1. Indien het beroep, bedoeld in artikel 94, ongegrond is verklaard en de vreemdeling beroep instelt tegen het voortduren van de vrijheidsontneming, sluit de rechtbank het vooronderzoek binnen een week na ontvangst van het beroepschrift. In afwijking van artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht kan de rechtbank ook zonder toestemming van partijen bepalen dat het onderzoek ter zitting achterwege blijft.

[...]

3. Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met deze wet dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij het beroep gegrond. In dat geval beveelt de rechtbank de opheffing van de maatregel of een wijziging van de wijze van tenuitvoerlegging daarvan."

Hoofdgeding en prejudiciële vraag

14 Op 2 mei 2024 is jegens C een bewaringsmaatregel genomen op grond van artikel 59a, lid 1, Vw (hierna: „eerste bewaringsmaatregel"). Bij de vaststelling van die maatregel heeft de staatssecretaris zich ten eerste op het standpunt gesteld dat C binnen de werkingssfeer van de Dublin III-verordening kon vallen, ten tweede dat hij een significant risico voor de openbare orde vormde wegens het gevaar dat hij zou onderduiken, en ten derde dat het Koninkrijk Spanje verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat de betrokkene in bewaring is gesteld met het oog op zijn overdracht aan die lidstaat.

15 Op 3 mei 2024 heeft de staatssecretaris de Spaanse autoriteiten verzocht om C over te nemen op grond van artikel 18, lid 1, onder a), van de Dublin III-verordening. De Spaanse autoriteiten hebben dit verzoek op 14 mei 2024 afgewezen.

16 Op 17 mei 2024 om 14.51 uur heeft de staatssecretaris een terugkeerbesluit tegen C uitgevaardigd, waarbij Marokko als land van bestemming werd aangewezen. Aangezien de staatssecretaris van mening was dat het risico bestond dat de betrokkene – die geen rechtmatig verblijf had – vóór zijn verwijdering zou onderduiken, heeft hij vervolgens om 14.52 uur op grond van artikel 59, lid 1, aanhef en onder a, Vw een bewaringsmaatregel vastgesteld (hierna: „tweede bewaringsmaatregel"). Deze maatregel is nog steeds van kracht. Om 14.55 uur diezelfde dag heeft de staatssecretaris de eerste bewaringsmaatregel opgeheven.

17 De betrokkene heeft tegen de eerste en de tweede bewaringsmaatregel twee beroepen ingesteld bij de verwijzende rechter, de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (Nederland).

18 C betoogt voor deze rechter dat de eerste bewaringsmaatregel onrechtmatig is geworden op 14 mei 2024. Vanaf die datum kon deze maatregel niet meer worden gerechtvaardigd door de overdracht van de betrokkene aan het Koninkrijk Spanje, gelet op het feit dat die lidstaat had geweigerd om hem over te nemen. Op grond van de rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Nederland) beschikt de staatssecretaris vanaf die datum over een termijn van 48 uur om de bewaring van de betrokkene te gelasten op een andere grondslag dan die welke de eerste bewaringsmaatregel rechtvaardigde. In casu is deze termijn niet in acht genomen, aangezien de staatssecretaris de tweede bewaringsmaatregel pas op 17 mei 2024 heeft opgelegd. Bijgevolg had de bewaring van C niet mogen voortduren en had hij vóór de oplegging van de tweede bewaringsmaatregel in vrijheid moeten worden gesteld.

19 De staatssecretaris betoogt voor de verwijzende rechter dat de onrechtmatigheid van de eerste bewaringsmaatregel geen afbreuk doet aan de rechtmatigheid van de tweede bewaringsmaatregel, die op zichzelf rechtvaardigt dat de bewaring van de betrokkene voortduurt. De staatssecretaris erkent weliswaar dat er een gebrek aan de eerste bewaringsmaatregel kleeft en stelt aan C een schadevergoeding van 100 EUR voor om hem te compenseren voor de onrechtmatige bewaring waaraan hij zou zijn onderworpen, maar hij voert aan dat de eerste bewaringsmaatregel reeds was opgeheven op het tijdstip waarop de zaak bij de verwijzende rechter aanhangig werd gemaakt en dat die maatregel bijgevolg niet nietig kan worden verklaard.

20 De verwijzende rechter merkt op dat volgens een nationale praktijk, die is bevestigd door de rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, de onrechtmatigheid van een jegens een derdelander genomen bewaringsmaatregel in beginsel niet kan afdoen aan de rechtmatigheid van een later jegens hem genomen bewaringsmaatregel, zodat de bevoegde

rechter deze derdelander niet in vrijheid kan stellen op grond van die onrechtmatigheid. Deze praktijk en rechtspraak zijn bovendien in overeenstemming met de artikelen 59, 59a, 94 en 96 Vw, die niet uitdrukkelijk voorzien in de verplichting voor de bevoegde rechterlijke autoriteit om de betrokkene onmiddellijk in vrijheid te stellen indien zij van mening is dat de bewaring onrechtmatig is.

21 De verwijzende rechter merkt evenwel op dat de betrokkene op grond van artikel 15, lid 2, van richtlijn 2008/115 en artikel 9, lid 3, van richtlijn 2013/33 „onmiddellijk" moet worden vrijgelaten indien blijkt dat zijn bewaring niet rechtmatig is.

22 Gelet op de in die bepalingen vastgelegde verplichting tot onmiddellijke invrijheidstelling, vraagt de verwijzende rechter zich af of hij niet verplicht is om de betrokkene in vrijheid te stellen op de enkele grond dat een eerdere bewaringsmaatregel, waarbij die persoon zijn vrijheid is ontnomen, niet meer voldeed aan de voorwaarden voor de rechtmatigheid ervan, ook al is de maatregel op grond waarvan deze persoon thans in bewaring is gesteld, niet onrechtmatig.

23 In dit verband merkt hij ten eerste op dat deze vraag inhoudt dat moet worden bepaald of de bevoegde rechterlijke autoriteit de voorwaarde voor „bewaring" moet toetsen, dan wel of deze autoriteit haar toetsing moet beperken tot de eventuele onrechtmatigheid van de geldende bewaringsmaatregel. Volgens de verwijzende rechter hangt in dit laatste geval de mogelijkheid om de betrokkene in vrijheid te stellen uiteindelijk af van het tijdstip waarop hij de onrechtmatigheid van die maatregel aanvoert en is het feit dat zijn bewaring in het verleden onrechtmatig was, niet relevant voor de beoordeling door de bevoegde rechterlijke autoriteit. In dat geval zou die rechterlijke autoriteit niet in staat zijn het in artikel 47 van het Handvest verankerde recht op effectieve rechterlijke bescherming te waarborgen.

24 Ten tweede herinnert de verwijzende rechter eraan dat het Unierecht niet voorziet in de mogelijkheid om de bewaring om administratieve redenen of ter voorbereiding van de vaststelling van een nieuwe bewaringsmaatregel te handhaven, maar verplicht tot onmiddellijke invrijheidstelling van een derdelander wiens bewaring onrechtmatig is, ongeacht het tijdstip waarop de rechtmatigheid van de bewaring wordt onderzocht.

25 Ten derde merkt de verwijzende rechter op dat volgens de rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in geval van ernstige schending van het recht om in vrijheid te worden gesteld een uitzondering kan worden gemaakt op de regel dat een gebrek in de eerste bewaringsmaatregel de daaropvolgende maatregel niet onrechtmatig maakt.

26 Volgens de verwijzende rechter pleit het fundamentele karakter van het in artikel 6 van het Handvest verankerde recht op vrijheid en van het recht op effectieve rechterlijke bescherming ervoor dat elke bewaring die wordt gelast op grond van een onrechtmatige bewaringsmaatregel, een ernstige schending van die rechten vormt. De betrokkene moet dus onmiddellijk in vrijheid worden gesteld indien de bewaring voorheen onrechtmatig was, ook al heeft de bevoegde autoriteit deze onrechtmatigheid uiteindelijk hersteld.

27 In deze context waarborgt de betaling van een schadevergoeding geen passende bescherming van de in de artikelen 6 en 47 van het Handvest verankerde rechten. De duur en de ernst van de onrechtmatigheid van de bewaring moeten in aanmerking worden genomen bij de vaststelling van het bedrag dat aan de betrokkene als schadevergoeding wordt toegekend.

28 Aangezien de bewaring, niettegenstaande de onrechtmatigheid van de eerste bewaringsmaatregel, langer dan 48 uur heeft voortgeduurd en de tweede bewaringsmaatregel pas is opgelegd nadat de eerste maatregel was opgeheven, kan zijns inziens het recht op effectieve rechterlijke bescherming in casu alleen naar behoren worden beschermd door de betrokkene onmiddellijk in vrijheid te stellen.

29 Daarop heeft de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, de behandeling van de zaak geschorst en het Hof de volgende prejudiciële vraag gesteld:

„Dienen artikel 15, tweede lid, [derde alinea], aanhef en onder b), richtlijn 2008/115, artikel 9, derde lid, richtlijn 2013/33 en artikel 28, vierde lid, [van de Dublin III-verordening], gelezen in samenhang met artikelen 6 en 47 van het [Handvest], aldus te worden uitgelegd dat de rechterlijke autoriteit steeds verplicht is om de in bewaring gestelde persoon onmiddellijk in vrijheid te stellen indien de bewaring op enig moment gedurende de ononderbroken tenuitvoerlegging van een reeks opvolgende bewaringsmaatregelen onrechtmatig is geweest of is geworden?”

Verzoek om toepassing van de prejudiciële spoedprocedure

30 De verwijzende rechter heeft het Hof verzocht om deze prejudiciële verwijzing te behandelen volgens de prejudiciële spoedprocedure als bedoeld in artikel 23 bis, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie en artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof.

31 Ter ondersteuning van zijn verzoek heeft deze rechter om te beginnen aangevoerd dat de prejudiciële vraag betrekking heeft op bepalingen die vallen onder een van de in titel V van het derde deel van het VWEU bedoelde gebieden. Vervolgens heeft die rechter opgemerkt dat C zich sinds 2 mei 2024 ononderbroken in bewaring bevindt. Ten slotte is het antwoord van het Hof op de prejudiciële vraag doorslaggevend voor de beoordeling of die rechter krachtens het Unierecht verplicht is de betrokkene onmiddellijk in vrijheid te stellen.

32 In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat de onderhavige prejudiciële verwijzing betrekking heeft op de uitlegging van een bepaling van richtlijn 2008/115, een bepaling van richtlijn 2013/33 en een bepaling van de Dublin III-verordening. Aangezien deze richtlijnen en die verordening vallen onder titel V van het derde deel van het VWEU, betreffende de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht, kan de onderhavige prejudiciële verwijzing overeenkomstig artikel 23 bis, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie en artikel 107, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering volgens de prejudiciële spoedprocedure worden behandeld.

33 Wat in de tweede plaats de voorwaarde van spoedeisendheid betreft, moet worden benadrukt dat aan deze voorwaarde met name is voldaan wanneer de betrokkene in het hoofdgeding thans zijn vrijheid is ontnomen en het van de beslechting van dat geding afhangt of zijn bewaring wordt voortgezet, met dien verstande dat de situatie van de betrokkene moet worden beoordeeld zoals die zich voordoet op het tijdstip van het onderzoek van het verzoek om de prejudiciële verwijzing volgens de spoedprocedure te behandelen (arrest van 29 juli 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, punt 26 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

34 In casu blijkt uit de beschrijving van de feiten door de verwijzende rechter dat C sinds 2 mei 2024 daadwerkelijk zijn vrijheid is ontnomen en dat hij zich nog steeds in die situatie bevond op het tijdstip van het onderzoek van het verzoek om de prejudiciële verwijzing volgens de prejudiciële spoedprocedure te behandelen. Bovendien heeft de verwijzende rechter aangegeven dat hij, naargelang van het antwoord van het Hof op de prejudiciële vraag, verplicht zou kunnen zijn deze persoon in vrijheid te stellen.

35 In deze omstandigheden heeft de Eerste kamer van het Hof op 14 juni 2024, op voorstel van de rechter-rapporteur, de advocaat-generaal gehoord, besloten het verzoek van de verwijzende rechter om de onderhavige prejudiciële verwijzing volgens de prejudiciële spoedprocedure te behandelen, in te willigen.

Beantwoording van de prejudiciële vraag

36 Vooraf dient in herinnering te worden gebracht dat het volgens vaste rechtspraak in het kader van de bij artikel 267 VWEU ingestelde procedure van samenwerking tussen de nationale rechterlijke instanties en het Hof, de taak van het Hof is om de nationale rechter een nuttig antwoord te geven aan de hand waarvan hij het bij hem aanhangige geding kan beslechten. Daartoe dient het Hof in voorkomend geval de voorgelegde vragen te herformuleren. Het staat in dit verband aan het Hof om uit alle door de nationale rechter verschafte gegevens, met name uit de motivering van de verwijzingsbeslissing, de elementen van het Unierecht te putten die, gelet op het voorwerp van het geding, uitlegging behoeven [arrest van 30 april 2024, M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

37 Zoals blijkt uit punt 53 van de conclusie van de advocaat-generaal, moet in dit verband worden opgemerkt dat de verwijzende rechter in zijn prejudiciële vraag weliswaar alleen naar artikel 15, lid 2, van richtlijn 2008/115 verwijst, maar dat lid 4 van dat artikel in de onderhavige zaak eveneens relevant is, voor zover het vereist dat de betrokkene onmiddellijk wordt vrijgelaten wanneer de in artikel 15, lid 1, bedoelde omstandigheden zich niet meer voordoen en de bewaring niet langer gerechtvaardigd is.

38 In deze context moet nog worden verduidelijkt dat het Hof in de onderhavige zaak niet wordt gevraagd of de in het Nederlandse recht gestelde en in punt 18 van het onderhavige arrest genoemde termijn van 48 uur verenigbaar is met het Unierecht. Bijgevolg hoeft niet te worden onderzocht of een nationale praktijk op grond waarvan de bevoegde autoriteiten een persoon die om internationale bescherming verzoekt maximaal 48 uur in bewaring mogen houden na het intreden van de omstandigheid die bepalend is voor de onrechtmatigheid van een op grondslag van de Dublin III-verordening vastgestelde bewaringsmaatregel, verenigbaar is met de verplichting van artikel 9, lid 3, van richtlijn 2013/33, waarnaar artikel 28, lid 4, van de Dublin III-verordening verwijst, om de betrokkene „onmiddellijk” vrij te laten.

39 Een dergelijk onderzoek heeft namelijk in essentie betrekking op de redenen die een op basis van de Dublin III-verordening vastgestelde bewaringsmaatregel onrechtmatig kunnen maken, terwijl de verwijzende rechter in casu uitgaat van de premisse dat de eerste bewaringsmaatregel onrechtmatig is en wil nagaan of deze onrechtmatigheid gevolgen heeft voor de rechtmatigheid van de tweede bewaringsmaatregel, die op basis van richtlijn 2008/115 is vastgesteld. Voorts staat vast dat de onrechtmatigheid van de eerste bewaringsmaatregel volgens de verwijzende rechter

niet voortvloeit uit de eventuele onverenigbaarheid van deze termijn van 48 uur met de verplichting tot onmiddellijke invrijheidstelling, maar uit het feit dat de tweede bewaringsmaatregel 24 uur na het verstrijken van die termijn is opgelegd.

40 In die omstandigheden moet worden vastgesteld dat de verwijzende rechter met zijn vraag in essentie wenst te vernemen of artikel 15, leden 2 en 4, van richtlijn 2008/115, artikel 9, lid 3, van richtlijn 2013/33 en artikel 28, lid 4, van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van de artikelen 6 en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling die de bevoegde rechterlijke autoriteit niet verplicht om te gelasten dat een derdelander die in bewaring is gesteld op grond van een krachtens richtlijn 2008/115 opgelegde maatregel, in vrijheid wordt gesteld omdat die persoon, wiens bewaring aanvankelijk was gelast krachtens een op grondslag van de Dublin III-verordening opgelegde maatregel, niet onmiddellijk is vrijgelaten nadat was vastgesteld dat die aanvankelijke maatregel onrechtmatig was geworden.

41 In dat verband moet eraan worden herinnerd dat elke bewaring van een derdelander een ernstige inmenging vormt op het in artikel 6 van het Handvest verankerde recht op vrijheid, ongeacht of die bewaring nu plaatsvindt krachtens richtlijn 2008/115 in het kader van een terugkeerprocedure ten gevolge van illegaal verblijf, krachtens richtlijn 2013/33 in het kader van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, of krachtens de Dublin III-verordening in het kader van de overdracht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek [arrest van 8 november 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ambtshalve toetsing van de bewaring), C-704/20 en C-39/21, EU:C:2022:858, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

42 Zoals in artikel 2, onder h), van richtlijn 2013/33 is bepaald, bestaat een bewaringsmaatregel immers in het vasthouden van een persoon op een bepaalde plaats. Uit de bewoordingen, de ontstaansgeschiedenis en de context van deze bepaling – waarvan de reikwijdte overigens ook geldt voor het begrip „bewaring” in richtlijn 2008/115 en in de Dublin III-verordening – volgt dat bij bewaring de betrokken persoon verplicht is permanent op een beperkt en afgesloten terrein te blijven, waardoor deze persoon afgezonderd van de rest van de bevolking wordt vastgehouden en hem zijn bewegingsvrijheid wordt ontnomen [arrest van 8 november 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ambtshalve toetsing van de bewaring), C-704/20 en C-39/21, EU:C:2022:858, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

43 Gelet op de ernst van deze inmenging in het in artikel 6 van het Handvest vastgelegde recht op vrijheid en rekening houdend met het belang van dat recht, is de bevoegdheid van de bevoegde nationale autoriteiten om een derdelander in bewaring te stellen strikt afgebakend. Een bewaringsmaatregel kan dus alleen worden bevolen of verlengd met inachtneming van algemene en abstracte regels waarin de voorwaarden en de wijze van toepassing ervan zijn vastgelegd [arrest van 8 november 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ambtshalve toetsing van de bewaring), C-704/20 en C-39/21, EU:C:2022:858, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

44 Wanneer blijkt dat niet of niet langer is voldaan aan de voorwaarden voor de rechtmatigheid van de bewaring die zijn geformuleerd in richtlijn 2008/115, richtlijn 2013/33, de Dublin III-verordening en de bepalingen van nationaal recht ter uitvoering daarvan, moet voorts de betrokkene onmiddellijk worden vrijgelaten, zoals de Uniewetgever overigens in artikel 15, lid 2, vierde alinea, en lid 4, van richtlijn 2008/115 en artikel 9, lid 3, tweede alinea, van richtlijn 2013/33 expliciet aangeeft [arrest van 8 november 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ambtshalve toetsing van de bewaring), C-704/20 en C-39/21, EU:C:2022:858, punt 79].

45 Wat de bewaring van illegaal verblijvende derdelanders betreft, zijn de in punt 43 hierboven bedoelde algemene en abstracte regels die middels gemeenschappelijke Unienormen de voorwaarden voor bewaring vastleggen, vastgelegd in artikel 15, lid 1, lid 2, tweede alinea, en leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2008/115. Wat voorts de situatie betreft van een derdelander die om internationale bescherming heeft verzocht, zijn de relevante regels vastgelegd in artikel 8, leden 2 en 3, en artikel 9, leden 1, 2 en 4, van richtlijn 2013/33 en, wanneer het gaat om de bewaring die wordt gelast in het kader van de overdracht van een persoon die om dergelijke bescherming verzoekt aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek krachtens de Dublin III-verordening, in artikel 28, leden 2 tot en met 4, van deze verordening [zie in die zin arrest van 8 november 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ambtshalve toetsing van de bewaring), C-704/20 en C-39/21, EU:C:2022:858, punt 76]. Tevens zij eraan herinnerd dat artikel 28, lid 4, van de Dublin III-verordening uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 9 van richtlijn 2013/33 van toepassing is in het kader van overdrachtsprocedures die onder die verordening vallen.

46 Met betrekking tot de vraag of de onrechtmatigheid van een maatregel tot bewaring van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, welke maatregel op grondslag van de Dublin III-verordening is vastgesteld met het oog op de overdracht van die persoon aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, afbreuk doet aan de rechtmatigheid van een latere, op basis van richtlijn 2008/115 vastgestelde maatregel tot bewaring van die persoon, die ononderbroken in bewaring is gehouden en niet langer de status heeft van persoon die om internationale bescherming verzoekt, maar die thans als illegaal verblijvende derdelander kan worden aangemerkt, moet in de eerste plaats worden benadrukt dat de bewaring met het oog op verwijdering, die in richtlijn 2008/115 is geregeld, en de bewaring van een asielzoeker, die met name krachtens richtlijn 2013/33 en de toepasselijke nationale bepalingen wordt gelast, onder afzonderlijke juridische regelingen vallen (zie in die zin arrest van 30 november 2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741, punt 45).

47 Een maatregel tot bewaring van een illegaal verblijvende derdelander die is vastgesteld met het oog op zijn terugkeer, moet dus voldoen aan de regels van richtlijn 2008/115. De maatregel tot bewaring van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet op zijn beurt voldoen aan de regels die voortvloeien uit richtlijn 2013/33 en de Dublin III-verordening.

48 Bovendien wordt in artikel 15, leden 2 en 4, van richtlijn 2008/115 niet verwezen naar of heeft dat artikel geen betrekking op de voorwaarden voor de rechtmatigheid van de bewaring die zijn vastgelegd in de artikelen 8 en 9 van richtlijn 2013/33 en artikel 28 van de Dublin III-verordening, waarin de bewaring van een persoon die om internationale bescherming verzoekt is geregeld.

49 In de tweede plaats volgt uit artikel 2, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met overweging 9 ervan, dat deze richtlijn van toepassing is op derdelanders die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven en dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt niet mag worden beschouwd als iemand die illegaal verblijft op het grondgebied van de lidstaat waar hij om die bescherming heeft verzocht, zolang het afwijzende besluit op het verzoek respectievelijk het besluit waarbij zijn verblijfsrecht als asielzoeker wordt beëindigd, niet in werking is getreden. Het Hof heeft overigens geoordeeld dat richtlijn 2008/115 niet van toepassing is op derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in de zin van richtlijn 2013/32, in het tijdvak tussen de indiening van dat verzoek en de vaststelling van het

besluit in eerste aanleg over dat verzoek of, in voorkomend geval, de beslechting van het eventuele beroep tegen dat besluit (zie in die zin arrest van 30 mei 2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, punt 49).

50 Hieruit volgt dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt – voor zover hij die status van verzoeker heeft – niet tegelijkertijd in bewaring kan worden gehouden op grondslag van richtlijn 2013/33 of de Dublin III-verordening en als illegaal verblijvende derdelander op grondslag van richtlijn 2008/115.

51 In de derde plaats kan, zoals blijkt uit de punten 58, 59 en 61 van de conclusie van de advocaat-generaal, een bewaringsmaatregel worden vastgesteld op grondslag van richtlijn 2008/115 na bewaring op grondslag van richtlijn 2013/33 of de Dublin III-verordening. Hoewel richtlijn 2008/115 niet van toepassing is gedurende de procedure voor de behandeling van het asielverzoek, betekent dit namelijk niet dat de terugkeerprocedure daardoor definitief wordt beëindigd, aangezien deze kan worden voortgezet indien het asielverzoek wordt afgewezen. Aan de doelstelling van die richtlijn, te weten de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders verzekeren, zou immers afbreuk worden gedaan indien de lidstaten niet zouden kunnen voorkomen dat de betrokkene door het indienen van een asielverzoek automatisch zijn invrijheidstelling verkrijgt (arrest van 30 mei 2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, punt 60).

52 Wat voorts de mogelijkheid betreft om de bewaring van een derdelander te handhaven, heeft het Hof geoordeeld dat afbreuk zou worden gedaan aan deze doelstelling van richtlijn 2008/115, indien de lidstaten niet zouden kunnen voorkomen, middels een vrijheidsontneming, dat een van illegaal verblijf verdachte persoon onderduikt nog voordat zijn situatie kon worden opgehelderd (zie in die zin arrest van 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, EU:C:2011:807, punt 30).

53 In die omstandigheden moet worden geoordeeld dat de onrechtmatigheid van een maatregel tot bewaring van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, welke maatregel op basis van de Dublin III-verordening is vastgesteld met het oog op de overdracht van die persoon aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, in beginsel geen afbreuk doet aan de rechtmatigheid van een latere, op basis van richtlijn 2008/115 vastgestelde maatregel tot bewaring van die persoon, die ononderbroken in bewaring is gehouden en niet langer de status heeft van persoon die om internationale bescherming verzoekt, maar thans als illegaal verblijvende derdelander kan worden aangemerkt. Bijgevolg is de bevoegde rechterlijke autoriteit niet verplicht om deze persoon onmiddellijk in vrijheid te stellen op de enkele grond dat een eerdere, op basis van de Dublin III-verordening vastgestelde bewaringsmaatregel onrechtmatig is geworden.

54 Hoe dan ook moet erop worden gewezen dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de handhaving van een vrijheidsontnemende maatregel, wil deze in overeenstemming zijn met het doel om de betrokkene tegen willekeur te beschermen, onder meer inhoudt dat bij de uitvoering van de vrijheidsontnemende maatregel geen sprake mag zijn van enige kwade trouw of misleiding door de autoriteiten, dat die in overeenstemming moet zijn met het doel van de beperkingen die door de desbetreffende alinea van artikel 5, lid 1, van het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zijn toegestaan en dat er een verband is tussen de grond die wordt aangevoerd en de vrijheidsontneming in kwestie (zie in die zin arrest van 15 februari 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 81).

55 Aan de conclusie in punt 53 van het onderhavige arrest wordt niet afgedaan door de overweging van de verwijzende rechter dat de toekenning van schadevergoeding aan de persoon die onrechtmatig in bewaring is gehouden, niet op passende wijze de schending van het recht op vrijheid verhelpt, en evenmin het in artikel 47 van het Handvest verankerde recht op een effectieve rechterlijke bescherming waarborgt.

56 Het is inderdaad vaste rechtspraak dat de lidstaten krachtens artikel 47 van het Handvest moeten zorgen voor effectieve rechterlijke bescherming van de aan het Unierecht ontleende individuele rechten [arrest van 8 november 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ambtshalve toetsing van de bewaring), C-704/20 en C-39/21, EU:C:2022:858, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

57 In dat verband heeft de Uniewetgever niet alleen gemeenschappelijke materiële normen vastgesteld, maar ook voorzien in gemeenschappelijke procedurele normen, die tot doel hebben ervoor te zorgen dat er in elke lidstaat een regeling bestaat die de bevoegde rechterlijke autoriteit in staat stelt om, indien nodig na ambtshalve toetsing, de betrokkene in vrijheid te stellen zodra blijkt dat zijn bewaring niet of niet langer rechtmatig is. Wil een dergelijke beschermingsregeling daadwerkelijk de naleving verzekeren van de strikte voorwaarden die gelden voor rechtmatigheid van een bewaringsmaatregel als bedoeld in richtlijn 2008/115, richtlijn 2013/33 of de Dublin III-verordening, dan moet de bevoegde rechterlijke autoriteit kunnen beslissen over elk relevant feitelijk en juridisch element om de rechtmatigheid te beoordelen. Daartoe moet zij rekening kunnen houden met de feitelijke omstandigheden en de bewijzen die zijn aangevoerd door de administratieve autoriteit die de aanvankelijke bewaring heeft gelast [arrest van 8 november 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ambtshalve toetsing van de bewaring), C-704/20 en C-39/21, EU:C:2022:858, punten 86 en 87].

58 Wat ten eerste het recht op vrijheid betreft en zoals de advocaat-generaal in punt 73 van zijn conclusie in wezen opmerkt, impliceert de vaststelling dat een bewaringsmaatregel onrechtmatig is, echter niet in alle gevallen dat de betrokkene onmiddellijk in vrijheid wordt gesteld (zie naar analogie arrest van 10 september 2013, G. en R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punten 39 en 40) – waardoor de betrokkene in zijn rechten had kunnen worden hersteld – voor zover dit herstel feitelijk niet meer mogelijk is, aangezien de voortzetting van de bewaring van die persoon rechtsgeldig wordt gerechtvaardigd op basis van een andere autonome rechtsgrondslag. Om die reden moet in beginsel worden voorzien in een schadeloosstelling voor personen die ten onrechte in bewaring zijn gehouden, teneinde de schade te vergoeden die zij als gevolg van de onrechtmatige vrijheidsontneming hebben geleden.

59 Wat ten tweede het in artikel 47 van het Handvest verankerde recht op effectieve rechterlijke bescherming betreft, moet worden opgemerkt dat, zoals de Nederlandse regering ter terechtzitting heeft bevestigd, de verwijzende rechter de staatssecretaris kan gelasten een hoger bedrag aan schadevergoeding te betalen dan laatstgenoemde in casu concreet heeft voorgesteld. De omstandigheid dat de staatssecretaris een bedrag van 100 EUR heeft voorgesteld als vergoeding voor de door C geleden schade wegens het feit dat de in het nationale recht gestelde termijn voor invrijheidstelling met 24 uur was overschreden, lijkt op zich dus niet voldoende om aan te tonen dat dit recht in de omstandigheden van de onderhavige zaak is geschonden.

60 Ten slotte zij eraan herinnerd dat, om de redenen die tot de conclusie in punt 53 van het onderhavige arrest hebben geleid, in omstandigheden als die van het hoofdgeding de onrechtmatigheid van de eerste bewaringsmaatregel in beginsel niet kan afdoen aan de rechtmatigheid van de tweede bewaringsmaatregel, die op basis van richtlijn 2008/115 is vastgesteld.

61 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat artikel 15, leden 2 en 4, van richtlijn 2008/115, artikel 9, lid 3, van richtlijn 2013/33 en artikel 28, lid 4, van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van de artikelen 6 en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling die de bevoegde rechterlijke autoriteit niet verplicht om te gelasten dat een derdelander die in bewaring is gesteld op grond van een krachtens richtlijn 2008/115 opgelegde maatregel, in vrijheid wordt gesteld omdat die persoon, wiens bewaring aanvankelijk was gelast krachtens een op grondslag van de Dublin III-verordening opgelegde maatregel, niet onmiddellijk is vrijgelaten nadat was vastgesteld dat die aanvankelijke maatregel onrechtmatig was geworden.

Kosten

62 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

Artikel 15, leden 2 en 4, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, artikel 9, lid 3, van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en artikel 28, lid 4, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, gelezen in het licht van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

moeten aldus worden uitgelegd dat

zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling die de bevoegde rechterlijke autoriteit niet verplicht om te gelasten dat een derdelander die in bewaring is gesteld op grond van een krachtens richtlijn 2008/115 opgelegde maatregel, in vrijheid wordt gesteld omdat die persoon, wiens bewaring aanvankelijk was gelast krachtens een op grondslag van de Dublin III-verordening opgelegde maatregel, niet onmiddellijk is vrijgelaten nadat was vastgesteld dat die aanvankelijke maatregel onrechtmatig was geworden.

Arabadjiev von Danwitz Xuereb

Kumin Ziemele

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 4 oktober 2024.

De griffier
A. Calot Escobar

De kamerpresident
A. Arabadjiev